

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **P. V. S.**, narozen dne ■■■
bytem ■■■
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. MV-11377-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 3. 2018, č. j. MV-11377-4/SO-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 11. 2017, č. j. OAM-1795-21/ZR-2017. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovena lhůta k vycestování z území České republiky podle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců v trvání 60 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce správním orgánům vytýkal, že v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Podle žalobce správní orgán I. stupně neprokázal, že jediným cílem prohlášení o určení otcovství žalobce bylo získání pobytového oprávnění. Není relevantní, jaký vztah měl žalobce k nezletilému dítěti v období zhruba jednoho roku od uznání otcovství do současnosti, na což se zaměřil správní orgán I. stupně i žalovaný. Dle žalobce je rozhodný skutkový stav ke dni souhlasného prohlášení o určení otcovství. Žalobce nesouhlasil s tvrzením správního orgánu I. stupně a žalovaného, že o dceru nepečoval a neměl o ní žádné informace, a proto byl souhlas určující otcovství účelový. Nemožnost o nezletilé dítě pečovat může mít řadu důvodů. Ani na základě toho, že nezletilá dcera žalobce byla dne 19. 10. 2007 umístěna do kojeneckého ústavu, dne 10. 12. 2007 vrácena matce a dne 4. 2. 2008 opětovně umístěna do kojeneckého ústavu a následně byla nařízena ústavní výchova, nemohl správní orgán dojít k závěru, že žalobce účelově uznal otcovství ve vztahu ke své dceři.

3. Žalobce brojil proti závěru správního orgánu I. stupně ohledně jeho výsledku ze dne 25. 9. 2006, že skutečnosti jím uvedené nebyly myšleny upřímně a vedly pouze k získání povolení k trvalému pobytu, což dokazuje i umístění dítěte do kojeneckého ústavu. Žalobce k tomu sdělil, že se v průběhu výsledku vyjadřoval ke skutkovému stavu v době provádění výsledku, kdy nezletilá dcera nebyla umístěna v kojeneckém ústavu.

4. Správní orgán I. stupně nezdůvodnil, čím Magistrát města Teplice a Krajský úřad Ústeckého kraje zdůvodňují svá tvrzení. Tato tvrzení obsažená v dokumentaci a ve zprávě nejsou nijak prokázána, a proto nemohla být podkladem pro rozhodnutí. Žalobce se nemohl k důkazům vyjadřovat. Tvrzení orgánů, že s žalobcem nejednaly, neboť neznaly, neboť neznaly jeho pobyt, jen dokresluje kvalitu jejich práce. Žalobce namítal, že výše uvedená informace a zpráva nejsou podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 50 správního řádu.

5. Žalobce uvedl, že informace o nezrušitelném osvojení pro něj byla překvapivá, platil v dobré víře výživné k rukám matky nezletilé a dne 17. 7. 2017 se i setkal s osobou, kterou považoval za svou nezletilou dceru a pořídil si s ní fotografie. Nemohl tedy při výsledku lhát, jak uvedl správní orgán I. stupně, neboť jednal v dobré víře a vypovídal pravdivě.

6. V závěru žaloby žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené vzhledem k dopadům do jeho soukromého a rodinného života, neboť má v České republice manželku a děti. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Uvedl, že byly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, neboť ze strany žalobce došlo k obcházení zákona tím, že dne 2. 8. 2006 účelově prohlásil otcovství k nezletilému českému dítěti. Žalobce zneužil institutu otcovství k tomu, aby si mohl vytvořit vazby na občana Evropské unie. K tvrzení žalobce o tom, že by se o nezletilé dítě mohl starat, žalovaný konstatoval, že žalobce o nezletilé dítě neprojevoval zájem, o čemž svědčí i skutečnost, že nevěděl, kde se jeho dítě nachází, a nikdy se nepodílel na jeho výchově a výživě. Proto došlo k tomu, že nezletilé dítě bylo umístěno do kojeneckého ústavu a následně bylo osvojeno. Správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli při vydání rozhodnutí z podkladů, se kterými se žalobce seznámil a nevznesl proti nim žádné námítky, ani nijak neprokázal, že by zprávy správních orgánů neodpovídaly skutečnosti. Žalovaný uvedl, že dobrá víra žalobce v tomto případě není relevantní. Žalobce byl zapsán v rodném listě nezletilého dítěte a projevovat zájem o něj měl a mohl. Žalobce pouze sledoval zájmy vlastní s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:
9. Dne 29. 3. 2017 byl správnímu orgánu I. stupně zaslán podnět ke zrušení trvalého pobytu žalobce podaný oddělením dlouhodobých víz. V podnětu bylo uvedeno, že manželka žalobce ■■■■ při podání žádosti o dlouhodobé vízum dne 15. 2. 2017 uvedla, že žalobce v roce 2006 účelově adoptoval dítě z dětského domova a po vyřízení formalit jeho pobytového oprávnění bylo nezletilé dítě znovu přijato do dětského domova. Součástí správního spisu je poznatek zastupitelského úřadu v Hanoji shrnující skutečnosti, které vyplynuly z pohovoru s žadatelem o vízum ■■■■, manželkou žalobce.
10. Správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu pro důvodné podezření, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu účelově prohlášeným souhlasem k určení otcovství.
11. Žalobce po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve vyjádření namítal, že řízení bylo zahájeno pouze na základě „poznatku zastupitelského úřadu v Hanoji“ a požádal o provedení výsledku pracovníka zastupitelského úřadu, který sepsal poznatek, neboť jeho manželka tvrdí, že skutečnosti uvedené v poznatku nejsou pravdivé. Uváděl, že jeho dcera není v dětském domově a nikdy ji tam neodložil, což má být v řízení ověřeno.

12. Součástí správního spisu jsou protokoly o výsledku žalobce a J. K. ze dne 25. 9. 2006. Při výsledku žalobce uvedl, že je otcem ■■■ a její matkou je ■■■. Ta vypověděla, že otec jejího dítěte se jmenuje ■■■. Oba tehdy uvedli, žalobce přispívá na výživu nezletilé 500 Kč měsíčně v hotovosti, nebydlí ve společné domácnosti, neboť k tomu žalobce nemá podmínky, žalobce tehdy uvedl, že jiné děti nemá.
13. Ve sdělení Městského úřadu v Jablonci nad Nisou vydaného dne 4. 9. 2006 bylo uvedeno, že ve věci ■■■, nar. ..., byl učiněn dodatečný zápis souhlasného prohlášení o určení otcovství žalobce v knize narození Městského úřadu v Jablonci nad Nisou dne 8. 8. 2006.
14. Ze sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6. 9. 2017 vyplynulo, že nezletilá ■■■, nar. dne ..., byla v roce 2010 nezrušitelně osvojena, a nenese znaky asijského etnika. Nezletilá ■■■ byla dne ■■■ předána do Kojeneckého ústavu v Teplicích a dne 10. 12. 2007 propuštěna na dlouhodobou návštěvu k matce. Po zhoršení situace v rodině byla nezletilá opět dne 4. 2. 2008 přijata do Kojeneckých ústavů Ústeckého kraje v Mostě. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích, který nabyl právní moci dne 6. 8. 2008, byla nad nezletilou nařízena ústavní výchova. Následně bylo rozsudkem Okresního soudu v Teplicích, který nabyl právní moci dne 1. 7. 2009, určeno, že rodiče neprojevovali opravdový zájem o nezletilou dceru ■■■ a není třeba jejich souhlasu k osvojení dítěte. Následně bylo v roce 2010 nezletilé dítě nezrušitelně osvojeno. Ve vyjádření bylo rovněž uvedeno, že již v návrhu na předběžné opatření ze dne 19. 10. 2007 a návrhu na vydání rozhodnutí o nezájmu rodičů ze dne 13. 8. 2008 Magistrát města Teplice uvedl, že žalobce není pravděpodobně otcem nezletilé a otcovství bylo pravděpodobně uznáno účelově.
15. Při účastnickém výsledku dne 4. 10. 2017 žalobce uvedl, že je ženatý, manželka se jmenuje ■■■ žije v České republice. Souhlasné prohlášení o otcovství učinil u ■■■, narozené dne ..., neboť je jejím biologickým otcem. Uvedl jméno matky, dále že se o svém otcovství se dozvěděl od matky nezletilé, podrobnosti ohledně seznámení s matkou a početí nezletilé se již nepamatoval, jen potvrdil, že nebydleli ve společné domácnosti. Vypověděl, že pravidelně posílá výživné matce dítěte ve výši 500 až 1500 Kč měsíčně složenkami, adresa na nich je jen korespondenční, neví, kde se matka s nezletilou zdržuje. Na výchově nezletilé se nepodílí, nezná adresu pobytu své dcery, ani její matky. Poté žalobce sdělil, že nezletilou viděl dne 17. 7. 2017 v D. i s její matkou. Návštěvu inicioval on, neboť se chtěl osobně setkat se svojí dcerou. Uvedl, že si nepamatuje, jak často se s dcerou setkává. Vypověděl, že v České republice má manželku, dceru ■■■ syna ■■■ a syna ■■■, nebyl schopen uvést, kdy se narodili.
K dotazu správního orgánu I. stupně na zázemí v České republice odpověděl, že zde nemá sociální, ani kulturní vazby a majetek většího rozsahu. Zrušení trvalého pobytu by pro něj znamenalo zásah do jeho rodinného života i s ohledem na skutečnost, že provozuje v Liberci prodejnu potravin a žije zde jeho rodina

16. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 11. 2017 byla platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušena a stanovena lhůta k vycestování. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce naplnil zákonný důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť bylo prokázáno, že učinil dodatečný zápis souhlasného prohlášení o určení otcovství k N. K. účelově s cílem obejít zákon, neboť o ni nikdy neprojevoval opravdový zájem, do dne 25. 9. 2006 vypovídal účelově jen s cílem získat pobytové oprávnění. Při pohovoru dne 4. 10. 2017 deklaroval vztah s nezletilou, ačkoli ta byla nezrušitelně osvojena, jednalo se tedy o zjevné nepravdy ve snaze zachovat si pobytový status. Tento závěr podporuje fakt, že žalobce se neúspěšně pokoušel na území České republiky od roku 2002 získat azyl, což se mu nepovedlo. Správní orgán I. stupně se dále zabýval dopady zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. ■■■ má zcela novou identitu od doby svého nezrušitelného osvojení a v jejím životě žalobce nijak nefiguruje. Manželka žalobce pobývá na území České republiky od 17. 5. 2017 na základě víza nad 90 dnů, jemuž vyprší platnost dne 21. 3. 2018. Manželství žalobce trvá od roku 1990, a do 21. 3. 2017 žila manželka žalobce ve Vietnamské socialistické republice, tudíž dle správního orgánu I. stupně nebude problematické pro žalobce s jeho manželkou vycestovat zpátky do Vietnamu, neboť manželka žalobce ve svém domovském státu nemá zpřetrhané vazby. Žalobce má se svojí manželkou zletilého syna ■■■, který podal žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny. Ze skutkového stavu nevyplývalo, že by žalobce měl pevné vazby se svým synem. I když žalobce na území České republiky pobýval od roku 2002, má ve Vietnamu rodinu, v České republice nemá majetek, ani sociální a kulturní vazby. Vzhledem k těmto okolnostem nedojde zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života. K žalobcem namítané pochybnosti ohledně poznatku zastupitelského úřadu v Hanoji a pravdivosti výpovědi jeho manželky, správní orgán I. stupně uvedl, že všechny okolnosti uvedené v podnětu řádně prověřil a postupoval v souladu s § 42 správního řádu, neboť je povinen přijímat podněty bez ohledu na jejich původ a vznik. Správní orgán I. stupně shromáždil všechny podklady pro vydání rozhodnutí a umožnil žalobci se k nim vyjádřit. Správní orgán I. stupně dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce učinil účelově zápis souhlasného prohlášení o určení otcovství k nezletilému dítěti, občanu České republiky, za účelem získání povolení k pobytu.
17. Napadeným rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018 žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že správní orgán I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav a bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil dne 2. 8. 2006 obcházení zákona tím, že účelově prohlásil otcovství k nezletilé ■■■. Žalobce nikdy nesdílel společnou domácnost s nezletilou dcerou a její matkou. I vzhledem k tomu, že se žalobce nepodílel na výchově nezletilé, byla posléze nezrušitelně osvojena. Z jednání a z přístupu k nezletilému dítěti ze strany žalobce vyplývalo, že otcovství nebylo určeno z důvodu plnění rodičovských práv a povinností, ale za účelem k vytvoření vazby na občana České republiky. Tomuto

závěru odpovídá i skutečnost, že žalobce dle svého tvrzení provádí platby výživného, přestože matka nezletilou již v péči nemá. Tvrzení žalobce, že se s nezletilým dítětem stýká, i když to není reálné, jasně svědčí o tom, že své dítě žalobce ani nepoznává. Je zcela evidentní, že o dítě neprojevil žalobce jiný zájem, než být zapsán v jeho rodném listě. K odvolací námitce ohledně informace Krajského úřadu Ústeckého kraje žalovaný konstatoval, že tato informace je relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu. Obsah této informace je součástí správního spisu a žalobce se s ní seznámil. Správní orgán I. stupně se zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a souhlasí s tím, že žalobce ztratil veškeré vazby na nezletilou ■ i vzhledem k tomu, že již není jejím otcem. Všichni jeho rodinní příslušníci jsou státní občané Vietnamské socialistické republiky. Jeho manželka pobývá na území České republiky na základě víza, jehož platnost uplyne dne 21. 3. 2018. Po vycestování může žalobce vést společný život se svojí manželkou ve Vietnamu, v čemž mu nemůže bránit ani jeho již zletilý syn. Může vykonávat pracovní činnost na území Vietnamu, neboť jeho činnost není vázána na území České republiky. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně není tedy nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, i podle žalovaného zde byl dán důvod pro zrušení platnosti trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2001 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.
19. K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání. Z účasti na něm se žalovaný omluvil, právní zástupkyně žalobce setrvala na argumentech žaloby. Nad rámec žaloby zdůraznila, že jednání žalobce je třeba hodnotit s ohledem na to, že se jedná o jednoduššího člověka, který matce nezletilé důvěřoval, že je otcem nezletilé. Proto se také s nezletilou stýkal sporadicky, potom styk přerušil, následně zase obnovil, přitom je jasné, že vzhledem k jeho povaze s nezletilou nechodil například na kulturní akce a koncerty. Výživné platil v hotovosti. Naposledy se s dcerou viděl dne 17. 7. 2017, fotografie ze setkání ukázal svému právnímu zástupci, ovšem poté je z telefonu vymazal, takže je nelze soudu předložit. Právní zástupkyně navrhovala, aby soud provedl dokazování složenkami o hrazení výživného na nezletilou a čestným prohlášením matky nezletilé o úhradě výživného. Dále zdůraznila, že zpráva krajského úřadu je plná spekulací, objevují se v ní výrazy jako pravděpodobně účelové prohlášení o otcovství, že nezletilá není zřejmě asijského etnika, úřední osoba se tak nepřipustně stavěla do pozice amatérského antropologa.
20. Soud při ústním jednání doplnil dokazování předloženými kopiemi složenek. Z těchto složenek vyplynulo, že žalobce prostřednictvím poštovních poukázek

zaslal ■■■ dne 8. 8. 2017 částku 700 Kč, 4. 9. 2017 částku 700 Kč, 2. 10. 2017 částku 1 400 Kč, 2. 11. 2017 částku 1 400 Kč a 4. 12. 2017 částku 1 400 Kč. V čestném prohlášení (s ověřeným podpisem) ze dne 7. 7. 2017 ■■■ potvrdila, že od žalobce převzala částku 30 000 Kč jako výživné na nezletilou ■■■ srpna 2017 bude žalobce na nezletilou hradit výživné 700 Kč měsíčně.

21. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců pro účelové souhlasné prohlášení o otcovství k nezletilé dceři žalobce, a to z hlediska obsahu uplatněných žalobních námitek.
22. Podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
23. Z citovaného ustanovení vyplývá, že povolení cizince k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky. Za prvé, cizinec musel učinit souhlasné prohlášení o určení otcovství účelově, a tím se dopustit obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Za druhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit. Důkazní břemeno ohledně naplnění obou výše uvedených podmínek nese správní orgán.
24. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, nebo ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 Azs 305/2017-30, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz) vyplývá, že účelovost souhlasného prohlášení o určení otcovství je nutné zkoumat především ke dni, kdy bylo učiněno, v tom lze v obecné rovině žalobci přisvědčit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v posledně označeném rozsudku: „*To, že cizinec případně není biologickým otcem, ale ještě logicky neznamená, že souhlasné prohlášení o určení otcovství bylo učiněno účelově. Žalovaný totiž musí jednak posoudit, zda cizinec v době, kdy souhlasné prohlášení o určení otcovství učinil, věděl, že není biologickým otcem. A dále, i původně účelové souhlasné prohlášení o určení otcovství může být „zhojeno“ následnou příkladnou péčí o dotčené dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 104/2011 – 102). Pro posouzení účelovosti samotné přitom existuje celá řada kritérií. ...*“ Z uvedeného je zřejmé, že účelovost souhlasného prohlášení o určení otcovství je třeba zkoumat k okamžiku jeho učinění, takové hodnocení je třeba učinit často na základě okolností, které nastanou v průběhu času.
25. V daném případě žalobce především brojí proti tomu, že správní orgány zaměřily dokazování na péči žalobce o dceru a jeho kontakty s ní v době zhruba jednoho roku od uznání otcovství do současnosti.

26. Soud s relativizováním důležitosti vztahu žalobce k nezletilé a s označením průběhu péče o nezletilou jako nepodstatné okolnosti z hlediska posouzení účelovosti učiněného prohlášení o určení otcovství zásadně nesouhlasí. Naopak dle soudu jde o okolnosti, na základě nichž lze spolu s ostatními zjištěnými skutečnostmi usuzovat, že v minulosti učiněné souhlasné prohlášení o určení otcovství, jež se tehdy správním orgánům rozhodujícím o trvalém pobytu jevílo jako bezproblémové, bylo ze strany žalobce učiněno účelově, s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Totiž často až skutečnosti, které se odehrávají po souhlasném prohlášení o určení otcovství k nezletilému dítěti ze strany cizince, a to i s určitým časovým odstupem, mohou ukazovat, jaký byl jeho skutečný úmysl jakožto vnitřní hnutí mysli v době, kdy souhlasné prohlášení učinil. Ostatně k relevanci zájmu cizince o nezletilé dítě a péči o něj se vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 Azs 100/2015-30. V tomto rozsudku s odvoláním na § 855 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, konstatoval, že elementárním znakem a významem otcovství a rodičovské odpovědnosti je právě péče o dítě. A aproboval tehdy závěry správních orgánů, že pokud bylo prokázáno, že cizinec nejeví o nezletilé dítě žádný zájem a od jeho narození se o něj nestaral, byl přijat odpovídající závěr o jeho účelovém prohlášení otcovství k nezletilému.
27. Správní orgány pak logicky ve světle nově zjištěných okolností hodnotily i věrohodnost účastnické výpovědi žalobce ze dne 25. 9. 2006. Pokud ze souhrnné zprávy Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6. 9. 2017 o nezletilé dříve N. K. vyplynulo, že žalobce s nezletilou nikdy nežil ve společné domácnosti, nikdy se o ni nezajímal a nikdy se žádnou formou nepodílel na její výchově a že již v návrhu na předběžné opatření ze dne 19. 10. 2007 a následně také v návrhu na vydání rozhodnutí o nezájmu rodičů ze dne 13. 8. 2008 Magistrát města Teplice vyjádřil domněnku o účelovém uznání otcovství, jeví se skutečnosti žalobcem tehdy uvedené ohledně jeho podílu na výchově a výživě nezletilé a jeho připravenosti starat se o ni jen jako účelové proklamace. K hodnocení jeho účastnické výpovědi ze dne 25. 9. 2006 jako nevěrohodné pak nutně musí vést i fakt, že žalobce tehdy výslovně popřel, že by měl jiné děti. Přitom v průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce byl již v době, kdy na území České republiky přicestoval, ženatý (viz oddací list ohledně manželství s █████ uzavřeného ve Vietnamu dne ...) a měl minimálně syna █████, nar.
28. V další žalobní námitce žalobce ve své podstatě brojí tomu, že správní orgány vycházely ze zprávy Krajského úřadu Ústeckého kraje. Ve shodě se žalovaným má soud za to, že zpráva Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6. 9. 2017, č. j. 144722/2017/KUUK, je podkladem pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Není zde žádný důvod, aby tato zpráva nemohla být podkladem pro rozhodnutí a nebyla hodnocena jako listinný důkaz ve smyslu § 53 správního řádu. Žalobce se se zprávou seznámil, proti jejímu obsahu nevzneshl v průběhu správního řízení žádné konkrétní výhrady a připomínky, pouze se obecně soustředil na zpochybnění této zprávy jako podkladu rozhodnutí. Ani v žalobě žalobce výslovně nezpochybňuje žádné skutečnosti, které ve zprávě krajský úřad uvedl ohledně osudu nezletilé dříve █████, návrhů na vydání soudních rozhodnutí,

vydání jednotlivých soudních rozhodnutí, ať už předběžných opatření či rozsudků o výchově nezletilé, nezájmu rodičů o nezletilou či nakonec o jejím nezrušitelném osvojení. Žalobce se pouze soustředí na to, že skutečnosti uvedené krajským úřadem nebyly podloženy konkrétními důkazy. Žalobce však podle přesvědčení soudu pomíjí, že krajský úřad souhrnnou zprávu o poměrech nezletilé podal jako správní orgán sociálně-právní ochrany dětí podle zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, příslušný ke zprostředkování osvojení dle § 4 odst. 1 písm. a), § 20 odst. 2, § 24 uvedeného zákona. Za tím účelem je krajskému úřadu dle § 22 zákona o sociálně-právní ochraně dětí uložena povinnost vést příslušnou evidenci pro zprostředkování osvojení. Tato evidenci obsahuje také kopii evidenci, kterou o nezletilém dítěti vede obecní úřad obce s rozšířenou působností dle § 21 odst. 4 uvedeného zákona, přičemž tato evidenci zahrnuje nejen osobní údaje dítěte a údaje o jeho státním občanství a pobytu, údaje o sociálních poměrech dítěte, jeho rodičů, sourozenců, popřípadě prarodičů, ale také rozhodnutí příslušných orgánů o výchově dítěte, byla-li vydána, a také zprávu o zdravotním stavu a vývoji dítěte, jejíž náležitosti rovněž zákon stanoví. Z uvedeného tedy vyplývá, že skutečnosti krajským úřadem konstatované ve zprávě ze dne 6. 9. 2017 byly podloženy příslušnými rozhodnutími soudu a celou spisovou dokumentací Magistrátu Teplice jako obecního úřadu s rozšířenou působností, která byla o nezletilé ze zákona shromážděna. Nejedná se tedy o žádná nepodložená tvrzení, jak žalobce namítá. Z tohoto pohledu je důležitý i údaj, že nezletilá nenesla znaky asijského etnika (nešlo o žádnou mimochodem vyslovenou domněnku), neboť i takovou informaci krajský úřad musí disponovat pro účely nalezení vhodných osvojitelů a úspěšného zprostředkování osvojení. Ke všem skutečnostem ve zprávě uvedeným se žalobce mohl vyjádřit, případně za účelem jejich prověření navrhopat doplnění dokazování, na svých procesních právech tedy nebyl v rámci dokazování nijak zkrácen.

29. Dovolává-li se žalobce toho, že pro něj bylo zjištění správního orgánu I. stupně ohledně nezrušitelného osvojení nezletilé překvapivé, a nadále trval na tom, že na dceru platí v dobré víře výživné a setkal se s ní v roce 2017, uvádí soud, že ani tato tvrzení závěry správních orgánů o účelovosti prohlášení o otcovství žalobce nemohou zvrátit. Měl-li správní orgán I. stupně doloženo, že žalobce s nezletilou a její matkou nikdy nežil ve společné domácnosti, nikdy se o ni nestaral a nepodílel se na její výchově, a že soudem bylo vysloveno, že rodiče o nezletilou neprojevovali žádný zájem, proto není třeba jejich souhlasu k osvojení a nezletilá byla nato nezrušitelně osvojena, musel považovat skutečnosti žalobcem uvedené dne 4. 10. 2017 za nepravdivé, vedené pouze snahou žalobce zachovat si pobytový status. Pokud žalobce uvedl, že na výživu nezletilé od narození přispíval částkou 500 – 1 000 Kč k rukám matky a s dcerou se stýká, když má čas, naposledy dne 17. 7. 2017 v D., musel správní orgány I. stupně ve světle toho, co k osudu a zejména nezrušitelnému osvojení uváděla zpráva orgánu sociálně-právní ochrany dětí, vyhodnotit výpověď žalobce jako nepravdivou. Složenky ohledně placení výživného žalobce odmítl správnímu orgánu I. stupně zpřístupnit, proto jeho tvrzení ohledně pravidelného placení výživného zůstalo v průběhu správního řízení v rovině tvrzení. Stejně tak se jako zcela nevěrohodné muselo jevit žalobcovo tvrzení o setkání s matkou J. K. a

nezletilou dne 17. 7. 2017 v D. Rovněž v hodnocení těchto skutečností ze strany žalovaného nespaturuje soud pochybení. Žalovaný jen hodnotil žalobcem tvrzené skutečnosti

ve světle toho, že správním orgánem I. stupně bylo prokázáno, že nezletilá byla nezrušitelně osvojena, žije s osvojiteli pod novou identitou, přičemž údaje o její identitě a osvojitelích žalobci nelze zpřístupnit. Placení finančních příspěvků neměl žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně za prokázané (ve správním spise nebyly založeny žádné důkazy o hrazení výživného k rukám matky), proto pouze v hypotetické rovině uvedl, že i kdyby bylo placení finančních příspěvků prokázáno, svědčilo by to nikoli o opravdovém zájmu žalobce o nezletilou, který by vyvracel závěr o účelovosti prohlášení o určení otcovství, ale jen o jeho ochotě finančně přispívat na dítě, které není jeho, případně které ani nepozná. Pokud až v řízení před soudem žalobce složenkami a čestným prohlášením prokazoval, že matce nezletilé J. K. předal dne 7. 7. 2017 částku 30 000 Kč a dohodl se s ní na dalším placení výživného na nezletilou, což dále prokazoval složenkami, nevyvrací to skutečnosti zjištěné správním orgánem v průběhu správního řízení ohledně toho, že se žalobce na výchově a výživě nezletilé nepodílel a svou rodičovskou zodpovědnost nevykovoval tak, jak se předpokládá. Nově provedené důkazy nedokládají, že žalobce v minulosti výživné v dobré víře hradil s cílem zabezpečit řádnou výživu nezletilé. Naopak tyto důkazy dokreslují snahu žalobce až v reakci na zahájené řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zachovat si pobytové oprávnění, svědčí totiž pouze o jeho ochotě v souvislosti se zapsáním do rodného listu nezletilé a s výhodami, které mu to přineslo, nést finanční břímě aniž by se o skutečnou situaci nezletilé vůbec zajímal. Žalobcovo tvrzení, že se dne 17. 7. 2017 s nezletilou setkal a má i společné fotografie, kterými se snažil vyvracet, že by prohlášení o otcovství učinil výhradně účelově, zůstalo neprokázané. Žalobcem deklarovaná ochota stále hradit výživné na nezletilé dítě, do jehož rodného listu byl zapsán jako otec, i za situace, kdy jeho rodičovská zodpovědnost prokazatelně zanikla již nezrušitelným osvojením ke dni 29. 1. 2010, jen celou situaci dokresluje. Tedy že žalobce učinil prohlášení o určení otcovství k nezletilé s cílem získat z tohoto úkonu neoprávněnou výhodu a vyřešit tak své dlouhodobé potíže s pobytovým oprávněním, jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

30. Pokud žalobce namítal porušení zásady materiální pravdy a porušení povinnosti zjistit řádně skutkový stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, nespecifikoval, jaké konkrétní deficity při zjištění skutkového stavu správními orgány vlastně vytýkat, jaké další skutečnosti měly správní orgány ještě zjistit. Soud tak pouze ve stručnosti uvádí, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce se o nezletilou nikdy nestaral, materiálně nezabezpečoval její potřeby, s její matkou nežil ve společné domácnosti, neměl s ní žádný vztah ani před učiněním prohlášení o otcovství ani po něm, zpráva krajského úřadu dokládá, že žalobce není biologickým otcem nezletilé, v řízení před správními orgány vypovídal naprosto nevěrohodně, výživné začal platit matce J. K. účelově až po

zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a svou pobytovou situaci na území České republiky vyřešil jen díky vzniklé vazbě na nezletilou českou občanku. Skutkový vztah byl z pohledu § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zjištěn dostatečně.

31. Dle přesvědčení soudu správní orgán I. stupně i žalovaný posoudili správně i druhou zákonnou podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu, tedy podmínku přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Přestože byl žalobce dodatečně jako otec zapsán do rodného listu nezletilé dříve ■■■, nikdy se na její výchově nepodílel, nestýkal se s ní, a nezletilá byla nezrušitelně osvojena, což znamená, že žije pod novou identitou s osvojiteli, přičemž tyto údaje nemohou být zpřístupněny. Zrušení povolení k trvalému pobytu tak v žádném případě nemůže mít nepřiměřený dopad na vztah žalobce s nezletilou. Skutečnosti, které žalobce rozváděl v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve vztahu k nezletilé a rovněž k případnému cestování nezletilé a její biologické matky J. K. do Vietnamu se jeví jednoznačně jako účelově uplatněné. Žalobce se může stěžet jako nepřiměřeného dovolávat zásahu do vztahu s nezletilým dítětem, ■■■ pokud ■■■ bylo prokázáno, že prohlášení o určení otcovství k němu bylo ze strany žalobce učiněno s cílem získat pobytové oprávnění.
32. Správní orgány správně hodnotily, že žalobce může svůj manželský vztah s manželkou H. T. Ch., která na území České republiky přicestovala za žalobcem na vízum k pobytu až v roce 2017, bezpochyby realizovat ve státě, jehož jsou oba státními občany. Jak správně zmínil správní orgán I. stupně, žalobcova manželka po celou dobu manželství žila ve Vietnamu, nebude mít tedy problém se tam vrátit. Také hodnocení zásahu do rodinných vazeb na zletilého syna P. V. H., nar. ..., který si v průběhu ■■■ ■■■ řízení ■■■ ■■■ podal ■■■ žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, se nedá ničeho vytknout. Jde o zletilého syna, nezávislého na žalobci, s nímž žalobce nemůže mít vzhledem předchozímu odloučení vytvořen natolik hluboký vztah, aby bylo zrušení jeho pobytového povolení vnímáno jako nepřiměřené. Totéž lze uvést k dalším dětem žalobce ■■■ – dceři ■■■ P. ■■■ T. ■■■ H. ■■■ T. (o které žalobce v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě na rozdíl od správního řízení již ani nehovoří) a synovi P. V. T., jejichž data narození žalobce neuvedl ■■■ a ■■■ jejichž ■■■ pobyt na území České republiky ostatně ani v průběhu správního řízení nebyl zjištěn.
33. Vzhledem k tomu, že žalobce musel být se svou rodinou žijící ve Vietnamu v určitém kontaktu, což lze dovodit z toho, že se přes odloučení manželka a zletilý syn hodlali za žalobcem přestěhovat do České republiky, je třeba dovodit, že žalobce může svůj soukromý a rodinný život realizovat ve státě, jehož je občanem, a to včetně svého podnikání. Žalobce může podnikat či pracovat na území Vietnamu, neboť jeho pracovní činnost není pro svůj

charakter vázána výhradně na území České republiky. Ačkoli se žalobce v návrhu na doplnění odkladného účinku dovolával etablovaného dlouhodobého soukromého života na území České republiky, nelze přehlédnout, že v rámci své účastnické výpovědi dne 4. 10. 2017 výslovně uvedl, že v České republice nemá významné ekonomické vazby a majetek většího rozsahu a za celou dobu pobytu si zde nevybudoval intenzivnější sociální a kulturní vazby. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu tedy není nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Byly naplněny zákonné důvody pro zrušení platnosti trvalého pobytu podle § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

34. Na základě shora přijatých důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. září 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu